

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V. S.**, bývajúceho v B., zastúpenému JUDr. J. G., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ J. K.**, bývajúcemu v B., **2/ A.. O.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. H. B., advokátkou so sídlom v B., **o zaplatenie 6 127,60 € (184 600 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 18 C 55/1995, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. júna 2009sp. zn. 17 Co 287/2007 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júla 2009 sp. zn. 17 Co 287/2007, takto

r o z h o d o l :

I. Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému 2/ trovy dovolacieho konania 218,02 € k rukám jeho právnej zástupkyne H. B., advokátky so sídlom v B., do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

III. Žalovanému 1/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca v tomto súdnom konaní uplatnil podiel na zisku 184 600 Sk s príslušenstvom z výkonu spoločnej činnosti za rok 1992 účastníkov združenia založeného v zmysle § 829 až § 841 Občianskeho zákonníka.

Okresný súd Banská Bystrica medzitýmnym rozsudkom z 1. decembra 2000 č.k. 18 C 55/1995-168 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. marca 2001 sp. zn. 17 Co 635/2001 určil, že základ žalobcovho nároku je dôvodný.

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo 6. septembra 2007 č.k. 18 C 55/1995-435 žalobu zamietol; žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému 1/ 78 759 Sk a žalovanému 2/ 38 336 Sk. Vychádzal z toho, že účastníci konania v roku 1992 sa ústnou formou dohodli na založení združenia v zmysle § 829 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka v rámci ktorého vykonali štyri spoločné akcie: 1/ revíziu objektu v K., 2/ revíziu objektu vo Z., 3/ elektroinštalačné práce na objekte D.S. Z. a 4/ práce pre R. (opravu kravína). Z týchto akcií žalobcovi nepatrí podiel na zisku, pretože práce, ktoré na nich vykonával, mu boli vyúčtované a preplatené na základe faktúry č. 1/1992 z 2. marca 1992 vo výške 16 000 Sk, čo zodpovedá jeho miere účasti na týchto akciách. Žalobca nepreukázal svoj podiel na výdavkoch žalovaného 1/ a 2/, výdavky v súvislosti s miestom podnikania platil výlučne žalovaný 2/ i keď členovia združenia v zmysle § 831 Občianskeho zákonníka majú rovnaké povinnosti. Podanie žaloby považoval za účelové vzhľadom na presunutie peňažných prostriedkov 184 600 Sk z účtu žalovaného 1/, na vrátenie ktorej bol žalobca zaviazaný súdnym rozhodnutím. Žalobca ďalej v konaní nepreukázal, že žalovaným predložil svoje daňové priznanie. V zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 389/1990 Zb. v znení platnom do 31. decembra 1992 sa mal u daňovníka, ktorý je spoločníkom obchodnej spoločnosti do základu dane zahrnúť aj podiel na zisku, čo z podaných daňových priznaní ani výpovedí účastníkov nevyplýva. Nárok žalobcu nepovažoval súd za preukázaný vzhľadom na neexistenciu písomnej zmluvy o združení, varianty výpočtov pomernej časti príjmu i výsledky znaleckého dokazovania. Doplnenie dokazovania výsluchom svedka K. k faktúre č. X. z roku 1992 na sumu 448 550 Sk nepovažoval pre rozhodnutie za podstatné. O trovách konania úspešných žalovaných rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 16. júna 2009 sp. zn. 17 Co 287/2007 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júla 2009 sp. zn. 17 Co 287/2007 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 194,05 € s 19,8 % úrokom z omeškania od 10. mája 1995 do zaplatenia do tridsiatich dní od právoplatnosti rozhodnutia; žalobu v zostávajúcej časti a žalobu voči žalovanému 1/ zamietol; žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému 1/ 4 236,20 € a žalovanému 2/ 3 111, 23 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo záväznosti medzitýmneho rozsudku vydaného v tomto konaní o existencii združenia v zmysle § 829 Občianskeho zákonníka. Znaleckým dokazovaním na základe znaleckého posudku spracovaného znalkyňou Ing. A. H. bolo preukázané, že účastníci konania podieľajúci sa na štyroch spoločných aktivitách (1/ revízia

objektu v K., 2/ revízia objektu vo Z., 3/ elektroinštalačné práce na objekte – D.S. Č., 4/ práce pre R. – oprava kravína) vykonali práce (bez materiálu) v hodnote 22 712,24 €. Odvolací súd nepovažoval za správny záver súdu prvého stupňa, že v miere účasti žalobcu na spoločných akciách zodpovedá vyplatená suma 16 000 Sk (531,10 €) na základe faktúry č. 1/1992 z 2. marca 1992. Pre zistenie skutočnej výšky zisku dosiahnutého účastníkmi združenia spoločnou činnosťou v roku 1992 odvolací súd nariadil doplnenie znaleckého dokazovania znalcom Doc. Ing. J. Ď., PhD., z ktorého vyplýva, že z uvedených štyroch spoločných akcií bol dosiahnutý čistý zisk 2 175,46 € a na každého účastníka združenia rovným dielom pripadá suma 725,15€. Po započítaní uhradenej sumy žalobcovi (531,10 €, t.j. 16 000 Sk) zostáva žalobcovi doplatiť podiel na zisku 194,05 €. Povinnosť zaplatiť uvedenú sumu súd uložil iba žalovanému 2/, ktorý podľa dohody realizoval finančné transakcie, a preto žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa len v rozsahu a z dôvodov odvolania podaného žalobcom (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 2 O.s.p a § 153 ods. 2 O.s.p.), v ktorom neboli spochybňované skutkové zistenia o spoločnej účasti len na uvádzaných štyroch akciách v roku 1992. Preto, ak žalobca v odvolacom konaní spochybňoval počet spoločných akcií až po nariadení znaleckého dokazovania odvolacím súdom, na tieto tvrdenia odvolací súd neprihliadal. Žalovaný 2/ existenciu dlhu nespochybňoval, čo vyplynulo z jeho výpovede na Okresnom úrade vyšetrovania PZ SR v B.B., keď tvrdil, že žalobcovi vyplatil 190 000 Sk ako predpokladaný podiel na zisku, na pojednávaní súdu 19. marca 2004 uznal záver znaleckého posudku Ing. H. o nerozdelení zisku 112 240,63 Sk a prejavil ochotu žalobcu vyplatiť. Podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, priznal úroky z omeškania vo výške 19,8 % od 10. mája 1995, keď splatnosť pohľadávky nastala deň po doručení žaloby žalovanému 2/, a preto vo zvyšnej časti úroky z omeškania (požadované úroky z omeškania od podania žaloby) zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odvolací súd odôvodnil s poukazom na § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. a § 243b ods. 2 O.s.p. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vyčítal súdom oboch stupňov, že nevykonali ním navrhnutý dôkaz (výsluch svedka R. K., živnostníka),

ktorý vystavil žalovanému 2/ faktúru č. X., č. X. a č. X. za obdobie od 3. augusta 1992 do 28. decembra 1992 za vykonané práce spolu vo výške 505 000 Sk. Z toho faktúra č. X. z 28. decembra 1992 na sumu 448 500 Sk bola fiktívne vystavená za vykonané pomocné stavebné práce, ktoré v takomto rozsahu nemohli živnostníkom vykonané, pretože tento bol zamestnaný aj v riadnom pracovnom pomere. Uvedeným účtovným dokladom bol úmyselne znížený zisk združenia z podnikania za rok 1992. Závery odvolacieho súdu považoval preto za predčasné, neúplné, keď v konaní nebol zistený úplne skutkový stav veci (skutočný stav spoločného podnikania v združení). Vychádzal z toho, že minimálny zisk združenia pripadajúci na jeho osobu je 184 600 Sk.

Žalovaný 1/ nevyužil právo vyjadriť sa k dovolaniu.

Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že navrhovaný dôkaz výsluchom svedka nepovažuje za právne významný, pretože zákazka žalovaného 2/ a R. K. nebola spoločnou akciou so žalobcom. Navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ odvolací súd rozhodol rozsudkom, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo potvrdzujúci rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Bez ohľadu na to, či odvolací súd rozhodol rozsudkom alebo uznesením, § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti jeho rozhodnutiu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide

o nedostatky v právomoci súdu, v spôsobilosti byť účastníkom konania, v riadnom zastúpení procesne nespôsobilého účastníka, zákonom predpísaného spôsobu začatia konania, o prekážku vecí právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu ako celku, t.j. proti výrokom, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaného 2/ zaviazal zaplatiť žalobcovi 194,05 Sk s príslušenstvom a zamietol žalobu a/ proti žalovanému 1/ a b/ v zostávajúcej časti proti žalovanému 2/.

1. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba súdy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštitujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

Rozsudkom súdu prvého stupňa bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobe v časti vyhovel (žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 194,05€ s príslušenstvom); v zostávajúcej časti žalobu zamietol (t.j. proti žalovanému 1/ a v zostávajúcej časti proti žalovanému 2/). Odvolací súd teda vo svojej zamietajúcej časti potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, keď posúdil práva a povinnosti účastníkov tohto právneho vzťahu rovnako ako súd prvého stupňa, navyše aj

z rovnakého právneho dôvodu, preto nejde v tejto časti o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Pre uvedenú časť dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., lebo dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu (ktorý v tejto veci doposiaľ nerozhodoval, a preto ani nevyslovil právny názor), dovolanie síce smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého však odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, i keď ide o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku tohto však nedošlo k vysloveniu neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 4 a 3 O.s.p. So zreteľom na to by dovolanie v tejto časti bolo prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p.

2. Pokiaľ dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobe bolo v časti vyhovené (žalovanému 2/ bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 194,05 € s príslušenstvom), treba uviesť, že podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustnosť dovolania proti takému zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. Ďalej sa musia zachovať tzv. subjektívne medze dovolania a nesmie ísť o prípad, kedy prípustnosť dovolania je zo zákona vylúčená (§ 238 ods. 4, 5 O.s.p.).

Dovolanie žalobcu smeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorým žalobe vo výške 194,05 € s príslušenstvom bolo vyhovené, prípustnosť jeho dovolania nie je daná z dôvodu, že uvedeným výrokom dovolateľ nebol žiadnym spôsobom dotknutý na svojich subjektívnych právach (§ 240 ods. 1 prvá veta O.s.p.). Z účelu dovolania totiž nevyplýva, že každému účastníkovi prislúcha právo podať dovolanie. Toto právo nie je dané tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý vo svojich právach (vid' aj R 50/1999); v tejto časti preto žalobca nie je oprávnenou osobou na podanie dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje navyše aj na tú skutočnosť, že v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom

na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 4 a 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Výška minimálnej mzdy v deň podania žaloby (28. februára 1995) predstavovala 2 450 Sk, t.j. 81,33 € (viď § 2 ods. 1 písm. b/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 248/1993 Zb.), jej trojnásobok 7 350 Sk (243,98 €). Dovolanie žalobcu v tejto časti teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (194,05 € < 243,98 €). Na danú vec sa preto navyše vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré prípustnosť dovolania vylučuje.

3. So zreteľom na obsah dovolania žalobcu, ktorý uviedol, že v konaní došlo k inej vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je nutné v danom prípade zdôrazniť, že ak je dovolanie neprípustné podľa § 238 O.s.p., dovolací súd sa nemôže zaoberať vadami vychádzajúcimi z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Zároveň je potrebné osobitne uviesť, že § 237 O.s.p. spája prípustnosť dovolania výlučne len so závažnými procesnými vadami, a s výhradne tými, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymedzené v § 237 O.s.p.) a tiež iné nesprávnosti než sú vady postupu súdu v konaní (napríklad nesprávnosti, ku ktorým došlo v rámci právneho posudzovania veci), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

4. Vzhľadom na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal predovšetkým otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až a g/ O.s.p. netvrdil a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov dovolací súd vo vzťahu k prieskumnej činnosti vyplývajúcej z § 242 ods. 1. vety prvej O.s.p. v spojení s § 237 O.s.p. dodáva:

Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. tvrdiac, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolacie námietky žalobcu sa z hľadiska takto uplatnených dovolacích dôvodov týkajú jednak právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov, ktoré dovolateľ nepovažuje za správne, jednak neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení súdov v dôsledku nevykonania potrebných dôkazov i dôkazu navrhnutého žalobcom (výsluchom svedka R. K.).

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (R 43/2003).

Dovolateľom tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení, z ktorých podľa jeho názoru vychádzali pri rozhodovaní súdy nižších stupňov, môže mať (prípadne) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia, avšak skutočnosť, že súdy (prípadne) z takýchto skutkových zistení vychádzali, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., a teda ani prípustnosť dovolania žalobcu podľa tohto ustanovenia.

Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd nie je ale viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. V prejednávanvej veci nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania výsluchom svedka R. K. nedošlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanvej veci je dovolanie žalobcu podľa Občianskeho súdneho poriadku procesné neprípustné. So zreteľom na to jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo tento nepodal návrh na ich náhradu (§ 151 ods. 1, 2 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanému 2/ účelne uplatnenú náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcich v právnom zastúpení advokátkou. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby (§ 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vyhlášky) je 210,81 €. Celkom trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu advokátky za 1 úkon právnej služby – písomné vyjadrenie k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky) a náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za tento úkon vo výške 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky); spolu 218,02 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2010

**JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská